

HAJÓTÖRÖTTEK.

A tengeren vihar járt, amilyen még soha,
Labdázva hányta őket a szél ide s tova.
Hajójuk összetört, és: — Isten csodája, hogy? —
Egy puszta, vad szigetre vetődtek valahogy.

A pusztá, vad szigetre nap süt, — csak az a nap,
Vándor felhők felette csakúgy szállonganak.
Csakúgy ragyog a csillag, rózsák úgy nyílnak . . .
— Mégis: nem a z az ég az, mégis nem a z a nap!

Az égnek színe sincs itt, a napnak fénye sincs.
A sorsuk siralomház, amelynek vége nincs . . .
Ma nincs, — de másnap újra reménykedő rabok,
Örök kétség-remény közt várván a holnapot.

Most a távol ködében — virrasztó estelig, —
Szabadító hajóknak szent-képét kémlelik . . .
Majd más csodára várnak, — sehol bár semmi jel, —
De Isten őket végkép tán mégse hagyja el! . . .

Olykor a csillagok közt jel látszik — úgy lehet;
Távol szeretteiktől „felézett” üzenet.
Sóvárgó képzelettel betűzik, mialatt
Építenek reményből fényes légvárakat!

— Szegény hajótöröttek, halálra szánt rabok:
El-elszoruló szívvel mondok dalt rólatok.
És jajszóval kiáltok — valaki csak megért, —
Istenhez, emberekhez: szabadulástokért!

(Temesvár).

SZABOLCSKA MIHÁLY.
